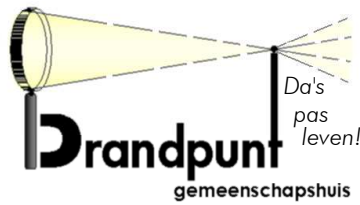

Een onregelmatig verschijnende
nieuwsbrief vanuit
gemeenschapshuis Brandpunt
Zuidhoek 168 – Rotterdam
Telefoon 010 283 92 20

3e jaargang – nummer 1
Februari 2004

Brandpunt

www.gemeenschapshuizen.nl
Info@gemeenschapshuizen.nl

Lieve mensen,

Zojuist las ik de vorige brandbrief, die we u in november hebben toegestuurd. En ik begon me te realiseren dat in het Brandpunt iedere maand een jaar zou kunnen zijn. In de tussentijd is zoveel gebeurd, zoveel gedacht en gezegd en gezien, dat het moeilijk is een begin aan deze brief te maken. We schreven in de vorige brief over het afscheid van Arian en Judith. December is een enorm drukke en bewogen maand geweest voor het Brandpunt. Een trouwerij, de verhuizing van Judith, de verhuizing van Cora en om het compleet te maken zijn ook Karel en Lieneke verhuisd. Inpandig wel te verstaan. Op de eerste verdieping hebben zij nu een eigen woonkamer en keuken, zodat Lieneke zich terug kan trekken met de kinderen wanneer ze daar behoefte aan heeft. Tijdens deze enorme drukte hebben we Gods wonderlijke werk mogen zien in een mooi mens: Wouter. Degenen die op zaterdagavond naar de EO luisteren zullen zijn verhaal gehoord hebben. Voor het programma 'Kerk in beweging' is namelijk een opname gemaakt in het Brandpunt, waarin Wouter zijn verhaal heeft gedaan. Wouter was een alcoholist uit een atheïstische familie die door God werd stilgezet op het moment dat hij werd aangehouden met een te hoog promillage alcohol in zijn bloed. Hij werd meegenomen naar het bureau en daar in de cel gezet. Dat was het moment waarop hij zich realiseerde: ik maak mezelf kapot en dat niet alleen; ik ben een gevaar voor mijn medemens. Hij nam het besluit om nooit meer een druppel alcohol te gebruiken en belde een vriend om hem om hulp te vragen. De volgende dag kwam Wouter in het Brandpunt binnen. Een bevende, verwarde man die een erg vermoeide indruk maakte. Hij vond het gezellig in huis, genoot van het samen zingen en fleurde langzaam op. Hij ging met ons mee naar de kerk en werd geraakt door het 'echte' wat hij daar en ook in huis proefde. We zagen hem schuiven van zoals hij het zelf noemde een echte atheïst naar een wankelende atheïst. Na een paar weken gaf hij aan er behoefte aan te hebben God te beloven nooit meer een druppel alcohol te gebruiken. Een bezoek aan de huisarts leerde hem dat zijn lever zich abnormaal snel hersteld had van de door de drank toegebrachte schade. Wouter begon te ontdekken en geloven dat de opeenvolging van gebeurtenissen, zowel positieve als negatieve, in zijn leven niet toevallig was, maar geleid werd. Wouter is inmiddels vertrokken uit het Brandpunt, naar een huisje wat hij als een geschenk van God ziet. Hij heeft nog een hele weg voor zich, maar de eerste stappen zijn gezet. Wij mochten getuige zijn van de almacht van God, zichtbaar in zijn leven en we vertrouwen voor de toekomst op de volmaking van Gods werk in hem.

Zijn dit niet de dingen die het leven het leven waard maken? Is het niet heerlijk om te zien dat de duisternis met al zijn macht degenen die God trekt niet vast kan houden? Wat verlang ik ernaar dit meer te zien. Wat zou ik graag woorden willen hebben om uit te drukken wat je ziet gebeuren in een mensenleven, als God erin binnenkomt. Wat zou ik graag de gave hebben om mensen duidelijk te maken dat het nodig is om ons licht te laten schijnen. Om God de ruimte te geven om door ons heen te werken. Om niet weg te kruipen in onze hoekjes, maar ons te richten naar die duizenden zoekers, die zo leeg zijn. Ik las deze week voor de kinderen het verhaal van de vier vrienden die een verlamde man bij Jezus brengen. Dat verhaal uit de kinderbijbel raakte me diep,

omdat ik plotseling zag dat die mannen er alles voor over hadden om hun vriend bij Jezus te brengen. Ze wisten wat er op het spel stond en lieten zich niet door de omstandigheden uit het veld slaan. Hoe vaak geven wij het op om onze vrienden/collega's bij Jezus te brengen! Hoe vaak laat je je niet van je doel afbrengen door de (schijnbaar)dichte deur, door al die dingen die een goede ingang blokkeren. Laten we het eens via het dak proberen!

De vorige brandbrief was een brief vol afscheid. Afscheid op korte termijn. En afscheid nemen doet pijn, maar hoort bij het leven. In deze brief schrijven we opnieuw over afscheid, maar dan op wat langere termijn. In december hopen Karel en Lieneke het roer van het Brandpunt over te gaan dragen. Al geruime tijd is duidelijk dat de combinatie van ons drukke gezin en het Brandpunt voor Lieneke te zwaar is. We hebben dit geprobeerd te ondervangen door zoveel mogelijk taken van haar over te nemen. Het blijkt echter dat ze steeds een beetje inlevert en dat niet meer terug krijgt. U begrijpt dat dit voor een worsteling zorgt tussen hart en verstand. Het Brandpunt heeft ons hart, of is eigenlijk ons hart en juist daarom is het beter om in alle rust dit huis over te dragen aan anderen, die verder kunnen bouwen. Voor het Brandpunt veranderen alleen de poppetjes: God blijft dezelfde, en Hij is het die de leiding over het Brandpunt heeft. Onze visie is niet veranderd of verminderd, ons geloof is niet beschaamd. Wij hebben zo machtig veel van het werk van God gezien in de voorbije jaren, en ook op dit moment zien we dat Zijn arm niet verkort is. We worden bemoedigd door groei die mensen hier in huis doormaken, niet alleen geestelijk, maar op elk gebied. We worden bemoedigd door mensen uit andere steden die van het project horen en komen kijken, zich komen oriënteren en visie vormen. We worden bemoedigd door God zelf, Die zich bekendmaakt als IK BEN.

We zijn in gesprek met mensen die visie hebben voor het Brandpunt. We herkennen in hen het verlangen om het licht van het Evangelie in deze duistere stad te laten schijnen. Zij moeten veel opgeven, veel overgeven en loslaten om naar Rotterdam te komen, en dat is niet eenvoudig. Laten we biddend om hen heen zijn, dat Gods naam in hun leven verheerlijkt wordt, hoe hun beslissing ook zal zijn.

Ook financieel is het jaar 2003 afgerond. We hebben gezien dat we iets meer uitgaven hadden dan inkomsten. Dit betekent dat er geen financiële reserve kon worden opgebouwd en dat een aantal noodzakelijke onderhoudswerkzaamheden moest worden uitgesteld. Concreet willen we uw financiële steun vragen voor de volgende zaken: Doordat we als regel hebben gesteld dat geld geen belemmering mag zijn voor mensen om in het Brandpunt te wonen, moet minimaal één van de gastenkamers op een andere manier worden gefinancierd. Ook voor de noodopvangkamer wordt geen vergoeding gevraagd van de gebruikers (uiteraard wordt deze wel geaccepteerd wanneer de mogelijkheden er zijn). De normale vergoeding die voor een kamer wordt gevraagd is 300 Euro per maand. Een eenvoudige rekensom leert ons dus dat we voor 7.200 Euro huurinkomsten per jaar afhankelijk zijn van giften. Van harte bij u aanbevolen!

Giro 9113589 t.n.v. Com. Gemeenschapshuizen Rotterdam